

SVATÝ VÁCLAVE

Praha UK XVII F 30, fol. 96a)

Svatý Václave,
vévodo České země,
kněže náš,

pros za ny Boha,
5 svatého Ducha!
Kyrieleison!

Nebeskét jest dvorstvo krásné,
blazě tomu, ktož tam pójde:
v život věčný,

10 oheň jasný
svatého Ducha!
Kyrieleison!

Pomoci tvé žádámy,
smiluj se nad námi,
15 utěš smutné,
otžeň vše zlé,
svatý Václave!
Kyrieleison!

podle Praha KNM XII A 1, fol. 219b)

Maria, matko žádúcie,
20 tys královna všemohúcie,
prosiž za ny,
za křestany,
svého syna!
Kristeleison!

25 Ty jsi dědic České země,
rač pomnieti na své plémě,
nedajž zahynúti
nám i budúcim,
svatý Václave!

30 Kristeleison!

124

(Sloka 4—9 podle Litoměřice St. obl. arch.
Roudnický kodex, pag. 349—350)

Anjelé světlí nebeslí,
20a račte nás k sobě přivésti
tu, kdež sláva
nepřestává
věčného Boha!
Kristeleison!

25a Maria, matko žádúcie,
tys královna všemohúcie,
prosiž za ny,
za křestany,
Hospodina!
30a Kristeleison!

Všickni světlí spomáhajte,
zahynúti nám nedajte,
v světlé v bludném
ať nezahynem!
35a Kristeleison!

Hřiechuov se našich lekámy,
spomoci vaše žádámy,
svatý Víte,
slavný Vojtěše!
40a Kristeleison!

Vy šte dědici České země,
račte pomnieti na své plémě,
nedajte zahynúti
nám i budúciem,
45a svatý Zikmunde,
svatý Prokope,
svatá Lidmilo!
Kristeleison!

Bohu Otcí chválu vzdajmy,
50a svatým se křížem požehnajmy
ve jméno Otce
i Syna jeho
i svatého Ducha!
Kristeleison!

125

Hospodine, pomiluj ny!
Jezu Kriste, pomiluj ny!
Ty spase všeho míra,
spasiž ny i uslyšž,
5. Hospodine, hlasy naše!
Daj nám všem, Hospodine,
žizň a mír v zemi!
Kriš! Kriš! Kriš!

123

OSTROVSKÁ PÍSEŇ

(Praha Kapit. A 57/1, fol. 8b)

Slove do světa stvoření
v božství schováno,
jež pro Evino zhrěšení
na svět posláno.

5 Dievčě dřeve porozenie
jest zvěstováno,
z Davidova pokolenie
božsky vzchováno.

10 Ot něhože naše kršćenie
jménem nazváno,
pro drahé naše spasenie
Židóm prodáno.

15 I pro naše vykúpenie
na smrt prodáno,
jehož nám slavné vzkříšenie
veselé dáno.

KOCOVNÍK

(Praha KNM XII G 10, zadní přideš)

Znamenajte, všichni mistři:
Jeden kocovník z své chytři
sšil mi kožich nepřeměře
pravý mi v čas při méj vicře.

5 Chodila sem v něm toliko
let nádcete několiko,
však sem ho nezapsovala,
tak krásen, jakž sem jej vzala.

10 Z jedné kóžě hranostajě
z něho sobě kožuch skráje:
mně můj ostal cěl, biel, krásen,
tak, jakž sem jej vzala, řásen.

Učinil oba čřvena,
jako u broci zbarvena;
15 svůj kožuch vzvlékl na lva, orla,
na člověka i na vola.

Vzvlékl na člověka rozením
a na vola umořením,
na lva, když vstal z mrtvých mocně,
20 na orla tehdy, když vzročně

vstúpil z zřejma na nebesa —
ottad přide mečem třasa,
v tom kožiše sěde súde:
před ním stanem všichni v trudě.

PŘEDOBŘE ROZUMIEM TOMU

(Vyšší Brod H 42, před. příd.)

Předobře rozumiem tomu,
kterak můj pán ke mně miení,
proto chci slůžiti z domu,
nechcít býti v jeho smiení.

5 Poněvažť neráčť dbáti
na svého sluhu věrného,
musiem službu nerad vzdáti,
chcít mieti pána jiného.

Vystřihámť se proti tobě,
10 žet již nemiením ostati.
Kdyžť já pána optám sobě,
tedyť tě chci požehnati

velmě s velikú žalostí,
nebt bych nerad od tebe,
15 i divím se já tvé milosti,
že mě kdy pustíš od sebe.

A jáť sem vždyckny věrně slůžil,
anoť to platno nic nenie,
čemužť bych já zdarma slůžil,
20 anoť to platno nic nenie?

Neboť sem nemohl nikdy mieti
od tebe slůvce milého,
viec mi se nebudeš smieti:
měžť tolik blázna jiného.

TVORČE MILÝ

(Vyšší Brod H 42, před. příd.)

Tvorče milý, v tu naději
chcít já rád sobě odušiti.
Vezma tvú milost na pomoc
chcít tu žalost zrušiti,

5 v nížť přebývám ve dne i v noci,
ažť mi život žádnen nenie.
Znám to, ež sem byl v temnosti
a čekajě smilováníe.

Tvorče milý, račť spomoci,
10 bych neumieral v této túze.
V dlúhém zdraví, dobrém sčěstí
daj mi milost, svému sluze.

Jižť bych odušil srděčku,
v radosti přebývaje,
15 chodě v zeleném věnečku,
na zlé soky nic nebdajě.

Z nebes mi jest odušila
Panna v anjelské tváři
a řkúc: „Netuž, poď ven z mračna,
20 vystup na jasnú záři.“

Již sem byl tam, zde i onde,
i v rozličném boji.
V neščastný sě den narodil,
ty šedivý, starý mužiku!